

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 193.

V Ljubljani, v petek 26. avgusta 1887.

Letnik XV.

Einspielerjeva slavnost.

(Dalje)

Leta 1852 izdajati je začel mesečnik „Šolski prijatelj“, ki se je leta 1856 spremenil v „Slovenskega prijatelja“. V prvem listu vidimo Einspielerja kot prijatelja šole, napredka in izomike. Njegova načela so prava, pedagogična; on ima svoje velike zasluge za šolstvo. Kasneje izdaval je zapored list: „Stimmen aus Innerösterreich“, „Drapost“ in „Kärntnerblatt“. Vsak teh listov bil je v duhu Einspielerjevem, v duhu pravega patrijota in zrelega državljana.

Z J. Božičem izdajal je mimo tega „Slovenca“, in da probudi narod svoj in pribori rojakom svojim boljšo bodočnost in vzbudi zavesti, izdajati začne leta 1882 „Mir“. Obširneje mi ni mogoče tukaj o tem listu govoriti; reči pa smem, da se je Andreju za tak uspeh že v kratkih letih le čuditi.

Ti pa, ljubi narod slovenski, sezi zaupljivo po „Mir-u“, saj je poln lepih poukov, poln blagih svetov, poln ljubezni do Tebe in Tvojih otrok! „Poučevati svet za pravičnost“, to je namen „Mir-u“ in komu ne ugaja „pravičnost“? Berite „Mir“, dragi bratje in ljubili bodete v duhu prave narodnosti svoj rod in jezik svoj, spoštovali pa bodete tudi druge v pravičnosti in poštenosti njihovi. Na delo toraj! Omika premaga vse zapreke. Treba nam zavednosti in te zavednosti veselil se bo v prvi vrsti naš blagi oče Andrej.

Kdo ne pozna mimo tega Einspielerjevih samostojnih del: „Jedro krščanske nauka“, „katekizem“ in drugo? Slovensko slovstvo spominja se hvaležno našega Andreja in kjer se bodo imenovala imena boljših naših mož, tudi Tvoje, ljubi prijatelj, bode vmes!

Deloval pa ni naš Andrej samo s peresom, temuč tudi branil pravice naše kakor vstrajen in delaven mož v deželnem zboru koroškem. Z malim odmorom dela na tem polji že od leta 1863. Neumorna je tu delavnost njegova po besedi Simon Gregorčičevi:

„Dolžan ni samo, kar velewa mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan!“

Mnogobrojni so lepi nasveti, katere je stavil naš Andrej v visokem zboru, mnogobrojni so temeljiti govori, ktere je govoril v tem deželnem zastopstvu — in iz vsega veje ljubezen do Koroške, ljubezen do naroda, iskrena želja po duševnem in materialnem blagostanju staroslavnega Korotana. Pot pa mu ni bila rožnata, življenje parlamentarno bilo mu je boj, hud boj in vaje je naš Andrej slišati vse drugačne klice, nego jih sliši danes. Vse to pa ga ne moti.

Bojeval se je naš Andrej na čelu male manjšinice z ogromno večino z onim taktom, znanjem in neutrudljivo energijo, ki je morala celo nasprotnikom imponirati. Vspeh ni bil vedno zaželen, a pomisliti moramo, da je pač govoril „Einspieler“. Gotovo je, da so ravno mali narodi, na ktere vplivajo od vseh strani drugi elementi, v največji nevarnosti, da poginejo. Da smo se tega, odkar dela naš Andrej, vsaj nekoliko obvarovali, to je tudi le glavna in prva zasluga našega slavljenca.

Bodimo mu toraj hvaležni, kažimo hvaležnost po našem dejanju in ne samo po prazni besedi! Častimo, ljubimo po vzgledu Andrejevem svoj materini jezik in sv. vero in ne sramujmo se svojih svetih svetinj!

Einspieler ne hujska, marveč nam le zaupljivo kliče: „Vse za vero, dom, cesarja!“

Prva naša svetinja nam bódi sv. katoliška vera. Mi Slovenci smo in ostanemo verni katoliški kristijani. Vero, ktero smo podedovali od svojih starišev, ohraniti hočemo za-se in za svoje otroke. Človek brez vere ni človek, ni vere vreden! Čislati hočemo to svetinjo vselej in povsod, kajti ona nam je prvo in najdražje blago.

Z vero pade narodnost, z vero pade Slovenstvo. Da ohranimo to svetinjo, treba je, da se oklenemo oznanjevalcev sv. vere, da spoštujemo naše duhovne učitelje, ki so od nekdanj mnogo dobrega in koristnega storili za narod. Kdo izmed omikanih Slovencev ne pozna velikih zaslug naših duhovnikov, kakor so škofje: Slomšek, Ravnikar, Wolf, kdo ne pozna slovečih pisateljev in pesnikov: Jarnika, Majarja, Trstenjaka, Vodnika, Metelka, Staniča, Marna, Gregorčiča in drugih?

Ohraniti hočemo toraj sv. vero in jo tudi naši mladini vcepiti. Mi hočemo, da so naše šole na krščanski podlagi, da se odgojujejo dobri kristijani. Vera in narodnost pa ste si, kakor uči dragi naš Andrej, ljubi sestri; jedna brez druge biti ne more; kar život brez duše, to narod brez vere, nekaj časa životari, potem hira in zgine. Narodni naš duh obsega slovenski jezik in katoliško vero. Kar je posameznemu človeku življenje, to je narodu preluba materina beseda, materini jezik. Naš jezik pa je krasen, lepodoneč, blagoglasen, in prečudno bi bilo, da bi sami svoj jezik zaničevali, skrunili in se sramovali materine besede, presladke besede one naše dobrotnice, ki je mnogo za nas storila. Tega ne stori besni tiger, tega ne stori divjak afrikanski — in mi bi to storili?! Ne, nikdar! Ljubimo svoj jezik in delajmo po vzgledu Andrejevem, da zadobi pravice, ki so mu po besedi svetlega cesarja, po naši državni ustanovi in po Bogu! Saj se tudi naš Andrej od nekdanj strogo drži besed:

„Tvrđ bodi, neizprósen, mož jeklen,
Kedar braniti je časti in pravde
Narodu in jeziku svojemu!“

Marsikaka izguba in zasmeh niso pripognili moža, ki je čvrst in krepek, kakor mogočna Kočna nad rojstno mu vasjo, in mimo tega čil in bister, kakor krasna Rožna dolina. Stojimo tudi mi junaško s svojim prepričanjem na braniku za jezik svoj in sveto vero in

„Vremena bodo Slovenceem se zjasnila,
Jim milše zvezde kakor zdaj sijale!“

Tudi mi smo mnenja, da „človek toliko velja, kolikor jezikov zna“, ali v prvi vrsti stoji naj vedno le materini jezik, za nas slovenski jezik. Sosedje naši, mirni Nemci, so z nami v vsakdanji zvezi in gotovo nam je trdna želja, da se naša mladina priuči nemškemu jeziku; a da bi lastno besedo zanemarjali, to nam „nikakor v glavo iti neče“.

(Dalje prih.)

LISTEK.

Nekoliko misli z Lurdskega potovanja.

(Konec.)

Predragi, premili prijatelj!

Česa se je toraj katoliški cerkvi bati od špiritizma? Jaz mislim, da je popolnoma brezpotrebno s špiritisti prepirati se o načelih. Vprašanje med nami in njimi je bolj vprašanje o faktu, nego o principih. Špiritisti sami pripoznajo, da delajo svoje „čudeže“ s pomočjo duhov. Vpraša se toraj, ali se tudi katoliška cerkev poslužuje pomoči onih duhov? Ako je dokazano, da se pri katolikih kaj takega ne godi, nas vsi njih napadi prav nič ne zadevajo; odgovorimo jim: delajte vi s pomočjo svojih duhov ako mogoče, še večje čudeže, mi nimamo ž njimi ničesa opraviti. Da, trdimo celó: ako mi brez vsakih duhov ali družih naravnih sredstev učinjamo ravno to, kar vi morete s pomočjo duhov, je to očiten dokaz, da eni in isti učinki so pri nas čudeži, pri vas pa, kakor sami trdite, le delo duhov, toraj nikako pravi čudeži.

A znano je dovolj, da se čudeži v katoliški cerkvi vršé brez pomoči duhov. Nikjer v zgodovini novega zakona ne nahajamo, da so Jezus Kristus ali apostoli uganjali špiritistične burke. Pač ni manjkalo tudi za tistih časov vsakovrstnih magov in špiritistov, toda znano je, kako odločno so jih apostoli pobijali. Dovolj, da omenimo, kako strogo je sv. Peter zavrnil Simona Maga, kako uspešno je sv. Pavel v Efezu pridigoval proti magijskim vražam; kar se pa tiče katoliške cerkve, komu ni znano, kako ona črti špiritiste in sploh vse vedeževalce? V novejšem času, ko je špiritizem zopet oživel, prepovedala je z nova vse učinke, ki se ne dajo doseči s čisto fizičnimi sredstvi. Sicer pa se katoliški čudeži ne vršé po temnih kotih, kjer se zbirajo špiritisti, ampak očitno pred vsem svetom in vsakemu je odprta pot do njih, da jih lahko preiskuje in se prepriča, ali res ni katoliška cerkev nič drugega, kakor velik špiritističen zavod.

Da ne bo kdo mislil, da se bojimo špiritističen čudež preiskovati, češ, da mu ne moremo do dna, oglejmo si ga nekoliko.

Čudež je bistveno čeznaraven učinek. Špiritisti sami pa pripoznajo, da njihovi čudeži so učinjeni

po naravnih močeh, in sicer po duhovih, s kterimi se v ta namen pogode. V dosego govornjenih učinkov so neobhodno potrebni pogoji in priprave, ktere špiritisti resnično tudi vsakrat prav vestno izvršé. Katoliška cerkev pa za svoje čudeže nič enakega ne potrebuje; ona dela čudeže na najpriprostejši način; zadostuje večkrat ena sama beseda brez vseh zunanjih priprav, brez pogojev in znamenj, da, dostikrat zgodi se čudež vsled enega samega čina človeške volje, kteri se na zunanje nikakor ne izjavi.

Število kakor tudi raznovrstnost špiritističnih čudežev je nadalje zelo omejena, ponavljajo se vedno in vedno ene in iste reči; kar nam pripovedujejo stari o pitonih, o orakeljnih, isto nahajamo pri današnjih špiritistih; ni najmanjšega napredka. In čudež katoliški? Kdo ga more omejiti, kdo določiti, kako daleč sega? Morejo li špiritisti ozdravljati neozdravljive bolezni, morejo mrtve k življenju obujati, kakor je že stokrat dokazano, da se je zgodilo v katoliški cerkvi? In kako raznoličen je katoliški čudež? Vrši se v fizični in intelektualni naravi, po zemlji, po morji, na nebu, na ljudeh, na živalih, na sto in sto načinov, neodvisno od vsakih naravnih močij, od kterisikoli pogojev.

Bolgarija.

V slavlji in veličji stopil je princ Koburški kot knez Bolgarije na bolgarska tla. V Vidinu, Ruščuku, Švistovu, Trnovem in Plovdivu, povsod ga je narod navdušeno pozdravljal. V bolgarski prestolnici pa je slavlje doseglo vrhunec. Bo li veselje bolgarskega naroda trajno, pokazala bo bližnja prihodnost.

Pred kratkimi tedni zatrjeval je princ v Eben-thalu bolgarskim zastopnikom, da pride v Bolgarijo in prevzame vladarstvo, ako ga potrdijo evropske države. Hitro se je premislil, pozabil svojo izjavo in odpotoval v „novo svojo domovino“, kamor „ga je vlekle sreče“. Doslednosti novi knez pač ne pozna.

Sedaj biva v bolgarski prestolnici, oblaki kadila temné mu obraz, armada in narod mu prisegata vdanost, zvestobo. Gotovo pa mladega kneza niso tako prevzeli navdušeni pozdravi in naroda veselje, da bi se ne spominjal žalostnih dogodkov, ki so se vršili zadnji dve leti v Bolgariji. Od 18. sept. 1885 vrstili so se nemiri, vstaje in zarote v mladi kneževini. Kako slovesno so sprejeli v Sofiji kneza Aleksandra, ko se je zmagovit in slavljen vrnil iz bolgarsko-srbske vojske! Ali nekoliko mesecev pozneje, 22. avgusta, moral je pri brleči luči podpisati svojo obsodbo na košček papirja, zapustiti bolgarska tla in kot ubežnik iskati zavetja na avstrijskem ozemlju. Pač je čuden slučaj, da je ravno ta dan knez Ferdinand stopil prvič v konak. Vsiljevati se mora Koburžanu nehoté vprašanje: kako dolgo bodo trajali sreče dnevi? Nevarna je pot, ktero je nastopil; proti ugovoru držav je prisegel na Bolgarsko ustavo.

Razkadilo in ohladilo se bo prvo veselje vročnega naroda, pričeli se bodo prejšnji strankarski boji, in knez Ferdinand ostal bo osamljen v tuji deželi. Morda misli Koburžan postaviti si knežji prestol na podlagi, ktere ni potrdila nobena država?

Prvo znamenje nevolje so pokazale države, ker njihovi zastopniki niso pozdravili novega kneza o njegovem prihodu. Turčija je odpoklicala svojega komisarja, francoski zastopnik je pretrgal vse zveze z bolgarsko vlado. Nemčija je poslala svojemu agentu povelje, naj ostane v Bolgariji, dokler se ne reši ministerska kriza. Slabo znamenje je tudi to, da prejšnji regenti nočejo vstopiti v novo ministerstvo, kteremu ne prorokujejo dolgega življenja.

Dolgo je Rusija molčala in odstrani opazovala novejšo dogodke v Bolgariji. 10. avgusta pa je poslala državam okrožnico: Cesarska vlada ni mogla priznati veljavnosti izvolitve princa Koburškega. Princ je to izvolitev naznanil caru. Hotel je sèm priti in Nj. Veličanstvo prositi svetov, preden odide v Bolgarijo. Car je princu dal vedeti, da ne prizná njegove izvolitve, in da njegovo potovanje v Bolgarijo ni opravičeno pod nobenim naslovom. Enake svete so mu dale tudi druge države, v prvi vrsti Turčija. Ker pa je mislila Njih Visokost, da more vstreči željam zastopnikov bolgarskega naroda in odpotovati v kneževino, primorani smo izjaviti, da Rusija ne prizná niti veljavnosti izvolitve, niti odpotovanja princa v Bolgarijo, da se postavi na čelo deželni vladi. Nadjamo se, da je vlada ... ravno teh misli in da noče trpeti flagrantne prelombe Berolinske pogodbe. Rusija ne more biti sama čuvarica teh dogovorov, na kterih sloni sedanji nevarni položaj.

Da molčimo slednjič o nečimernih, večkrat celó pregrešnih smotrih, ktere imajo špiritisti pri svojih čudežnih operacijah. Navadno je radovednost, kteri vstrežajo; nauki, kterim hočejo pripoznanja pridobiti, očitno so krivi, nenravstveni; tudi se njih verske resnice večkrat ne stikajo, ampak si nasprotujejo, kar je očitni znak laži in zmote. Vse drugače je to v katoliški cerkvi.

Zatoraj pa se nimamo špiritističnega čudeža prav nič bati. In špiritizem sam dobro čuti svojo slabost nasproti katoliški cerkvi; akoravno jo črti, vendar se z vsemi svojimi čudeži potika po temnih kotih. Špiritisti zborujejo po noči pri zaprtih vratih, v krogu svojih izvoljencev, tako, da še zdaj večina ljudi ne vé, ali so sploh na zemlji špiritisti in kaki so, kaj hočejo. Katoliški čudež pa se svéti že kmalu dvatisoč let pred vsem svetom, ta je čudež, kterega se niso sramovali pripoznati največji veleumi.

Ves Tvoj

S a m o t a r.

Car je tedaj princu odločno odbil prošnjo, da ga sprejme na carskem dvoru. Rusija ne odgovarja več s kratkim „nočem“, marveč preti s pozitivnim korakom. Nasvetovala je tudi Turčiji, da pošlje svojega komisarja v Sofijo, kteremu bi se pridružil rusk general. Sultan s tem predlogom ni zadovoljen, ker se boji resnih nemirov. Vprašanje pa je, bo li Rusija ostala mirna in se držala dosedanje zdržljive politike? Bo li dopustila, da Ferdinand I. vlada v Bolgariji? Morejo li države prenašati žaljenje, ker se bolgarski knez ne ozira na njihove ugovore? Na ta vprašanja odgovarjajo poučeni krogi različno. So, ki trdijo, da bodo države le na papirji ugovarjale sedanjim razmeram v Bolgariji, ker vsaka želi miru in nobena noče prevzeti nevhvaležnega posla „evropskega orožnika“ na Balkanu. Drugi trdijo, da bo Rusija o prvi priliki zasela Bolgarijo. Da bolgarsko vprašanje še ni rešeno, to je gotovo. Najmanjši povod utegne provzročiti nemire in vstaje, in bolgarska žaloigra prične se z nova. Pretrgal se bo oblak, ki zakriva bolgarskemu narodu pravo mnenje evropskih držav. Poteklo bo vino, ki na stroške novega kneza razgreva glave bolgarskim častnikom. Ko se poleže prvo navdušenje, prične se zopet strankarski boji. Bo li Ferdinand I. kot Neptun s trizobom ukrotil razburjene valove?

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. avgusta.

Notranje dežele.

Vsled odpovedi češkega deželnega poslanca grofa Deyma razpisana je volitev njegovega namestnika v dan 14. septembra. Isti dan vršila se bode toraj volitev petih deželnih poslancev iz skupine nefideikomisnih veleposestnikov. — Bivši naučni minister in državni poslanec Jireček je vsled bolehnosti odložil svoj mandat.

Iz *Galicije* se poroča, da se je sestavila komisija iz ruskih in avstrijskih odposlancev, ki ima nalog vravnati mejo med zahodno Galicijo in Rusijo. Isto tako imenovala se bo komisija za vzhodnogališko mejo.

Mala *slovaška* razstavnica v Turčanskem sv. Martinu je povzročila ošabnim Madjarom marsiktero nemirno uro, posebno radi tega, ker razstava ni bila brez vspeha. Priredilo jo je žensko društvo „Živena“, ki jo je vsled tega imenovalo ministerstvo „državi nevarno“. Vlada bo skoraj gotovo razpustila društvo. Pač junaško delo, ki bo ministra Tiszo gotovo rešilo iz vseh finančnih zadreg.

Vnanje države.

Volitve v *srbsko* skupščino vršile se bodo meseca oktobra. Dotični kraljevi ukaz pričakujejo vsak dan. Skupščina sešla se bo v Belemgradu.

Iz *Bolgarije* ne poroča se nič posebnega. Knez se je izjavil, da bode stal na svojem mestu, ako se tudi pokažejo zanj črni oblaki na političnem obnebju. Najpoglavitejše delovanje njegovo ima biti rešitev notranjih vprašanj. Ukrepi hoče bolgarsko veljavnost, in sicer ne samo veljavnost deželnega vladarja, marveč vseh vladnih upravnikov. Ako bodo vevlasti uvidele, da je delovanje njegovo za Bolgarijo plodonosno, potrdile ga bodo slednjič. Tako je mnenje Koburžanovo, ki se je izrazil, da hoče gledé zunanje politike mirno čakati, kaj bodo države ukrenile. Knez smatra se vóruhom miru in reda v deželi. Nikdar ne bo pozabil, kaj da mu ukazuje točka 4. Berolinskega dogovora. Dobro vé, da bode moral hoditi po trnjevi poti, ako bo hotel doseči svoj namen, in da mu je treba poleg odločnosti tudi pametnega in treznega posredovanja. Upa, da ga bodo podpirale v tem vse stranke bolgarske. — Po mnenji nekterih je zeló ugodna za Koburžana okoliščina, da niso vse velesile edine gledé postopanja proti Bolgariji. Kakor smo že poročali, svetujejo Rusija, Nemčija in Francija Turčiji, naj odločno postopa, Avstrija, Anglija in Italija pa, naj ostane pri svoji dosednji politiki. Tudi odgovori raznih držav na zadnjo turško okrožnico niso povsem složni. V vladnih krogih se govori, da bo Turčija zopet odposlala novo okrožnico, v kateri bo raztolmačila svoje mnenje, kaj je po njenih mislih potrebno storiti. — Različna so mnenja o postopanju Francije v bolgarskem vprašanju. Trdi se, da podpira Rusijo le Nemčija, Francija pa da je popolnoma nevtralna; Rusiji baje noče biti zaveznica, ker se je preveč približala Nemčiji. Proti Rusiji pa zopet noče delovati za Bolgarijo, da si ne nakoplje sovraštva. Temu nasproti pa piše „Liberté“: Peterburške novine trdijo enoglasno, da se razmere med Rusijo in Francijo niso v nobenem oziru predugačile; obe državi imate iste namene in ste popolnoma složni, kar se tiče vzhodnih zadev. Ako Nemčija podpira Rusijo v Bolgariji, pokazalo se bo ob svojem času, da je le sodelovala v francosko-ruski politiki.

Ruske vlade postopanje v bolgarskem vprašanju je vsem listom prepočasno. „Novoje Vremja“ trdi naravnost: Vlada nima nikakoršnega vzroka, da bi z dogovori še nadalje zavlekla bolgarsko zadevo, ki se mora z odločnostjo in dejanjem hitro končati. Pred vsem treba je Bolgarom nujno povedati, da je princ vsiljenec in da nima nikakoršne pravice imenovati se bolgarskega kneza. Vse velesile biti morajo edine v tem, da se dá Rusiji dovoljenje napraviti red v Bolgariji na podlagi Berolinskega dogovora, ali pa priznati, da ta nima več veljave in ne veže Rusije. Sicer bi se znalo pripetiti, da se vsiljenec med pogajanjem raznih velesil toliko vtrdi v Bolgariji, da se ne bode mogel več pregnati. — Pauslavistični ruski krogi nameravali so povabiti generala Boulangerja pismeno, da obišče Moskvo. Dotičnikom pa se je reklo na odločilnem kraju, da tega ne bo trpela vlada. Vsled tega se pismo ni odposlalo Boulangerju.

Vsi *nemški* listi nemilostno obsojajo Koburžana. „Wr. Allg. Ztg.“ piše: „Čudno se nam je zdelo, da se bolgarska proklamacija ne zлага z uradno objavljenim francoskim prevodom. Princ obrača se v bolgarščini do svojega „prostega naroda“, kar se je prevelo v francosčino s „peuple bienaimé“. Ta razlika kaže se v tem, da govore po vogalih nabiti bolgarski oklici o „prostem narodu“, v uradnem listu pa o „zeló ljubljenem“. Zdi se nam, da to ni samo pogrešek, ampak da so hoteli nasproti zunanjim državam v svojem uradnem listu rabiti nedolžnejši izraz. Velicega razločka med tem oklicem in noto, koje je princ poslal za časa svojega odpotovanja zastopnikom vevlasti na Dunaji, gotovo neso prezrli v tamošnjih krogih. Takrat je naglašal svoje podložniško razmerje nasproti sultanu. Sedaj pa tako neprikrito govori o neodvisnosti bolgarski, da je napominani oklic popolnoma sličen pravilnemu razglasu neodvisnosti.“ — Socijal-demokratje pridobili so zopet en list več za-se. Prejšnji „Volksblatt“ dobil je družico v „Volkstribüne“. Po vsem soditi vzela bo „ojstrejša“ stranka „zmernejši“ krmilo iz rok. S tem pa je odprta gladka pot anarhizmu. Policija ima vedno dosti posla; tako so ravno zadnje dni obesili svojo rudečo zastavo visoko na brzojaven drog sredi Berolina. Policiji morala je prihiteti na pomoč požarna bramba s svojimi lestvicami, da so odstranili znamenje socijalne demokracije.

Pododbor *francoske* rodoljubne zveze v Toursu sklenil je v svoji zadnji seji: 1. Vsi člani nemških vojaških društev so ogleduhi in morajo po zadnji postavi priti pred sodišče; 2. vlada naj hitro predloži postavo, da domači Francozi plačujejo davek po razmerji števila tujcev, kterim dajejo službe. — „France“ je zasledila novo gnezdo nemških ova-duhov. To so mladi Nemci, ki delajo v Cerele de Louvre (žitna borza). Prihajajo sèm, da se nauče francoski. Kjer pa se ustanovi tak Nemec, hitro dopisuje svojim prijateljem, častnikom, podčastnikom in prostakom. Ti ga povprašujejo o orožji in moči vojske in trdnjav. Ker je tak tujec še poln vojaškega duha, povprašuje in odgovarja. On je pomočnik ovađuškega urada v Berolinu. Tacih ljudi je na tisoče pri nas, in jih ne moremo izgnati. Toda mi bi morali isto storiti, kar delajo Nemci, namreč prisiliti te mlade ljudi, da povedó svojo pravo narodnost. Imena bi morali zapisavati v posebne knjige, policija bi jih morala strogo nadzorovati. — V ponedeljek pričelo se je v Franciji zborovanje generalnih svetnikov. Letošnje zasedanje ni toliko važno radi tvarine, o koji se bodo posvetovali, kakor zaradi tega, kako bodo postopali monarhisti. Dosedaj nasprotovali so tako zvani konservativci vsem predlogom republikanskih prefektov. Ker pa so monarhisti prijaznejši Rouvierovemu ministerstvu, kakor prejšnjim, je vse radovedno, kako se bodo konservativni generalni svetniki ravnali proti vladi.

Včeraj brzojavnim potom naznanjeni nemiri v Ostende se nadaljujejo. Nek anglešk kapitan dal je streljati na *belgijske* ribiče, ker so hoteli zabraniti vhod angleški ladiji. Nekega angleškega posestnika ladij so napadli in oropali; k sreči jim je ušel. Zaradi tega pritožil se je angleški poslanik pri belgijski vladi. Ker meščanska garda ni zadostovala, morali so posredovati vojski ter zasesti Ostende. Topničarstvo je streljalo med razsajalce. Dva ribiča sta mrtva, štirje težko ranjeni. — Tudi v Gentu so nemiri.

Včeraj zahtevala je *angleška* vlada v spodnji zbornici, da se jej dá pooblastilo ugonobiti irsko narodno ligo. Kak da je izid v tem oziru, nemamo poročila. Vendar pa je toliko gotovo, da bo vlada imela prestati vroč boj in mnogo težav. Mr. Gladstone predlagal bode, da mora vlada preklicati svoj oklic. Podpirala ga bo vsa njegova in Parnellova stranka.

Kakor smo že sporočili, odločila se je angleška vlada, da razpusti *irsko* narodno ligo. Ta naredba, ako se vresniči, bo hudo zadela irsko opozicijo, ki je pri narodni ligi dobivala največjo pomoč. Pa tudi vlada si bo s tem korakom več škodovala, kakor koristila, ker se bodo Irce še odločnejše borili proti Angležem. Kolika sredstva je imela narodna liga na razpolaganje, razvidi se iz zadnjega polumesečnega izvestja (za prvo polovico meseca avgusta). Po tem izvestji je narodna liga v dveh tednih sprejela 2138 funtov šterlina (21.380 gld.). Pomožno društvo v New-Yorku je poslalo 20.000 gold. na korist irskim zakupnikom. Liga je razdelila med za-

kupnike 4470 gld. Irci sploh kažejo svoje nasprotje proti Angležem pri vsaki priliki in nočejo nobene zveze z neprijatelji irskega naroda. Tako n. pr. je bil v mestu Kilken somenj. Ko se je pokazal protestantski seljak Pelkington, ki je od nekega Angleža vzel v zakup zemljišče za previsoko svoto, zapustili so trg vsi irski kmetje. Taka zavest in vstrajnost osiromašenega irskega naroda vzbuja občudovanje.

Tudi v *Rumuniji* čutijo že bolgarske zmešnjave. V Bukarešti prišel je član velikega sebranja, Vulkov Nečov, da bi dal tiskati oklic v francoskem jeziku. V oklicu naj bi se prosile velesile, da s svojim posredovanjem hitro končajo bolgarsko vprašanje. Ko je bil tisk že končan, prijeli so Nečova po nalogu policijskega poglavarstva, ob enem pa so ves tiskani oklic zaplenili. Policijski načelnik rekel je Nečovu, da je žalil s svojim oklicem rumunsko gostoljubnost. Nečov hotel je dokazati, da ni nameraval nikakoršnih rovanj, vendar pa mu niso izročili tiskovin. Ukazali so mu, da mora brzo zapustiti Bukarešto.

Iz *Sudana* dobajajo zopet bojevitije vesti. Blizo Sarrasa je 2000 dervišev, južneje pa stojé še večji oddelki. Angleži pričakujejo iz Kajire povelja, predno bodo napadli sovražnika. V Dongolo odpotovalo je 13.000 mož iz Berberije, pri Omdermanu pa je pod poveljništvom kalifa Abdallaha 35.000 mož, čakajočih na migljej, kedaj smejo planiti v Egipt. Šejh Said el Morghani, znani prijatelj Angležem, povrnil se je iz Londona, kjer se je poklonil kraljici o priliki njene petdesetletnice. Dobil je, prišedši v svojo domovino, pismo od kalifa Abdallaha iz Omdermana, v katerem ga ta prosi, naj ne pomaga več Angležem, marveč naj se pridruži jim v Sudanu, ker jim bo v zvezi s šejhom Saidom gotovo Bog pomagal, da bodo osvobodili domovino svojo. Ta pa je izročil pismo kedu s prošnjo, naj mu svetuje, kaj mu je odgovoriti na to čudno prošnjo.

Izvirni dopisi.

Slovenska Bistrica, 20. avgusta. Solnčni mrak smo pri nas prav dobro, zložno in lahko opazovali. Prvo znamenje, po katerem je bilo poznati, da se v naravi nekaj izrednega godí, je bilo to, da ob 4. uri zjutraj nismo še nobene navadne zarije opazili. Okoli 5. ure se hipoma na iztoku posveti in solnce se je pokazalo. Bilo je svinčene barve in srpaste podobe. Prav lahko smo ga gledali s prostimi očmi. Žarke je imelo jako medle. Nebo se je v barvah spremenjalo; bilo je kmalu rudeče, zeleno, rumeno, pa tudi vijoličasto. Nižava pod nami žarila se je v rudeči svetlobi, kakor bi se bila vsa okolica v jutranji zori napajala. Rudeča barva spremenila se je s časoma v prekrasen akvamarin (morsko - zeleno barvo), pozneje pa v svetlo-rumeno. Kdor je gledal skozi barvena stekla solnčni mrak, je dobro razločil obe plošči, solnčno in lunino. Ob 6. uri je bilo vse pri kraju.

Iz Ljutomerskih gor, 24. avgusta. (Toča.) Nesrečne toče smo se letos vedno bali, ker smo po vsakem dežji slišali, da je bila tu ali tam tudi toča. Po celem spodnjem Štajarji je bilo še malo krajev brez toče, med temi smo bili tudi mi. Dne 18. avg. pa je tudi nas zadela, in sicer toliko huje, kolikor dalje je odlagala. Omenjenega dne je bilo celi dan hladno in oblačno; okoli 4. ure popoldne nastane močna sapa in brez posebnega hrupa pripodi nemudoma dva oblaka, enega od Polenščaka nad sv. Tomažem, drugega pa po Ščavniški dolini od Male Nedelje. Iz prvega oblaka se je toča vsipala po Ljutomerskih goricah, ki so, izvzemši vrhe: Bzebrovnik, Vinski vrh in Veliki kajžar, več ali manj vse zadete; razume se, da najbolj tiste, ki ležijo na zapadno stran, od koder je toča prišla. Drugi oblak pa se je vlekel čez Mursko polje od sv. Križa do ogerske meje, povsod sipajoč suho, kakor orehi debelo točo, ki je oklestila sadno drevje, koruzo, ajdo in repo pa večinoma čisto zatrla.

Škoda je po polji velika, ali veliko večja še po vinogradih, ki so bili letos izvanredno polni. Ker je bilo veliko grozdja na trsji, ostalo ga je semtertje še precej; vendar ga bo menda mnogo ali odpadlo, ali se posušilo, kar je natolčenega. Vso trgatav je toča le v nekterih goricah vzela, večinoma je uničena polovica, tretjina pa skoraj povsod.

Ljudje silno žalujejo. Pričakovali so dobro trgatav, v nekterih trenutkih je pa vse uničeno. Bog nam pomagaj!

Od Šentjurja ob južni železnici, 22. avgusta. (Dijaška veselica.) Kakor že večkrat, tako so tudi letos priredili dijaki veselico. Zbrali so si za njo narodni trg Šentjurij ob južni železnici. Dan, ki je bil za veselico odločen, je bil zaradi jako slabega

vremena neugoden, tako, da smo prav malo tujih gostov pričakovali. Pa vkljub temu jih je prišlo toliko, da je bila slavnostna dvorana čisto polna.

Z veselico samo so bili vsi jako zadovoljni. Kajti ne samo pesmi, katerih dve je vrli g. dr. G. Ipavica nalašč zato veselico vglasbil, so pazljive poslušalce tako rekoč očarale, ampak tudi pozdrav že imenovanega gosp. dr. Ipavica in pa slavnostni govor abiturijenta g. Jakoba Žmavca je občinstvo z živahnim ploskanjem vsprejelo.

V slavnostnem govoru se je dijakom prav toplo priporočalo, naj svojo omiko nadaljujejo in dovršijo na edino pravi podlagi krščanstva. Vzori jim naj bodo ranjki vladika Anton Martin Slomšek, Davorin Trstenjak in blagi Andrej Einspieler. Tem možem je bilo geslo: „Vse za vero, dom, cesarja!“ Bodi to tudi vsigdar geslo slovenskih dijakov.

Ko je bil oficijelni del veselice dokončan, pričela se je prosta zabava. Mnogi so se zbrali v veseli družbi, v kateri je sledila ena napitnica drugej. Tudi si slišal veliko milodonečih slovenskih pesmi, pri katerih so prišli, kakor že pri oficijelnem delu, dijakom tudi vrli bogoslovci na pomoč.

Za to, da se je veselica tako lepo vršila, pač ne gré hvala samo dijakom, ampak v jako obilni meri tudi vrlim Šentjurčanom, ki so z dobrim svetom in dejanjem dijakom pomagali. Zlasti je treba omeniti g. dr. G. Ipavica in pa gospodičin, ki so slavnostne prostore prav lepo okinčale. Vsi narodni Šentjurčani pa zaslužijo tudi posebno zahvalo za to, ker so došle dijake s pravo slovensko gostoljubnostjo vsprejeli.

Še enkrat toraj pristréna zahvala vsem skupaj! —r.

Iz Kobarida, 22. avgusta. (Raznoterosti.) Kako časti naše ljudstvo Mater Božjo, spričuje nam prvič to, da praznuje Njene kronologično razvrščene praznike z vso pobožnostjo, drugič pa dokazujejo nam to mnogoštevilne M. D. posvečene cerkve. Kaj slovesno praznujejo pri nas praznik Vnebovzetja M. D., kateri so posvečene kar tri dekanije zaporedoma, namreč dekanija Kobaridska, Tolminska in Kanalska. Kakor povsod, praznovala so te dekanije prav slovesno god svoje Zaščitnice. Med tem, ko so vabili v Tolminu zvonovi in topiči k cerkveni slovesnosti, prikoraka po trgu Tolminskem cela „karavana“ s zemljemerskim orodjem, s sekirami in lopatami obloženih kmetov in drugih pod poveljništvom zemljemereca S., ter jo pihajo meni nič tebi nič kar naravnost proti Petelineu pri Dovljah med Kobaridom in Tolminom, da bi tam novo cesto zmerili.

Verni iz okolice, ki so hiteli k službi božji v Tolmin, srečevali so te brszvestne „delavce“ ter se grozno hudovali nad njimi. One „pridne“ komisije pa ni vznemirjalo in motilo streljanje za časa cerkvene slovesnosti pred njenim nosom v Kobaridu, in o ravno istem času za njenim hrbtom v Tolminu. Ker vživa ravno zdaj predsednik okrajnega cestnega odbora „medene“ ure, nočemo ga nadlegovati z vprašanjem: Je-li bila morda sila, da se je moral na ta način onečastiti za Tolmin in bližnji Kobarid največji praznik? Tako postopanje gotovo ne dela časti cestnemu odboru, še manj pa Tolminski „gospodi“, kateri so došli že davno v roke paragrafi postavbe o praznovanju nedelj in praznikov.

Tudi v Kobaridu, od nekđaj slovečem trgu v vsakem oziru, ni vse, kakor bi moralo biti. Pred nekoliko leti vgnezdil se je tukaj po nekíh „faktorjih“ oni kužni liberalni duh, kateri hoče izpodriniti stare, na verski podlagi sloneče šege in navade. Ti mladiči domišljavo razglašajo javno svoje géslo: „Pereat Dag“! A takim ljudem bi bil na mestu kak D., da bi jim pokazal „ad oculos“, kako je treba ravnati. Zdaj naj mi pa kdo svetuje mazilo za take gizdaline, ki mislijo, da so „mali bogovi“. Pri takih ne zdá ničesa, niti navadni pregovor: „Si Romae es, romano vivito more!“ Kam smo prišli? Tudi na deželi se bo morala pisati „chronique scandaleuse“.

Tudi naši dolini preti oni požar, ki ne uniči le imetja našega, marveč končuje nam ljudi. Ta ogenj je ono pogubljivo žganjepitje, ktero bi se dalo k večjemu omejiti in zabraniti, pa težko več popolnoma zadušiti. Tudi tukaj so na pravem mestu besede: „Plemeniti otroci Sionski, ki so bili vzgojeni v najčistejšem zlatu, valjajo se sedaj v blatu.“ Vsled žganjepitja ljudje naši pešajo telesno in duševno. Da je temu tako, priča nam to, da so vzeli letos iz cele doline primeroma najmanj mladenčev v vojake. Onih telesno čvrstih Golijatov ni več. Pač pa se kličejo na korajžo pri žganju. Bistra glava mlajšega

rodú in blago sree, um in čut bolehajo in hirajo bolj in bolj. Kakošne misli in dejanja se pa morejo javljati iz bolne glave in pokvarjenega srca, vé dobro vsak čitatelj. Fizično in na duhu onemogli, ne morejo skrbeti za svoje blagostanje. Kmetija za kmetijo gré rakom žvižgat, bôda in siromaštvo naraščata tako, da se moramo bati žalostne prihodnosti. Prejšnja leta so ljudje tudi pili žganje, a ne takega, kakor dandanes in tudi ne tako dragega. Žganje, pravo in zmerno vžito, delavcu nikakor ne škoduje. Kdor dela, vzlasti zunaj na prostem, ne občuti takih posledic žganjepitja, kakor oni, ki popiva po krémah ter se tako izroči žganju v popolno oblast. Delavec premaga kolikor toliko moč žganja. Pili so žganje in ga bodo pili, samo država naj skrbi in potrebno vkrene, da se ne bo prodajala taka in tako draga žgana pijača.

Kakor znano, je špirit ceneji od sedanjega žganja. Zato si znajo pomagati ljudje ter kupijo nekoliko špirita, kteremu prilijejo vode, pa je žganje gotovo, kakor ono v krémi in prodajalnici. Sam sem večkrat zapazil, kako je zmešal na vodnjaku nek žganjski brat četrt litra špirita z vodo ter potem to brozgo hlastno izpil. Nedavno sem čital, da je mož umoril svojo ženo pijanko z žganjem. Zgodilo se je pa tako: Mož je namreč moral iti z doma. Pred odhodom postavil je k ženi v spalnico poln lonec najmočnejega žganja. Žena se ga je dobro nasrkala in tako končala življenje. Vsakemu prodajalcu „brljavke“ morala bi se pribiti na hišo črna tabla (plošča) z belo naslikano mrtvaško glavo, pod katero bi moralo stati: „Gostilnica (prodajalnica) pri smrti.“ Ob stranéh table bi pa moralo biti zapisano z žvepleno-rumenimi črkami tako-le: „Ravno tukaj stanuje nekdo, ki pripravlja druge ljudi ob premoženje, zdravje, pamet, čednost, mir vesti in življenje, in sicer edino s tem, da prodaja (ponuja) počasno razjedajoč peklenk strup, za ktereja prejema še denar.“ Marsikdo mi odgovori: „Kako more biti kupčija z žganjem kaj slabega, saj imam za to dovoljenje od višje gosposke?“ Tak ugovor se mi zdi, kakor človek z debelim životom in vođeno glavo, pa s šibkimi nožicami.

Zaradi lepe lege je Kobarid v vsakem oziru pravo središče ob beneški meji. Tukaj ima častita duhovščina pravo zbirališče in sicer redno vsak teden v ponedeljkih in četrtek v znani hiši: „Pri Nemeu“ (za duhovščino: „Domus Apostolica“). Tu sem prihaja čast. duhovščina tudi iz gorenjega dela Tolminske dekanije, ter podaja s tem očividni dokaz, da zahteva že sama narava in močen nagon vernih, naj bi se vštela Kobaridski, sedaj še majhni dekaniji, saj dva vikarijata onkraj Soče, n. pr. Drežnica in Libušinje. V teh tedenskih konzistorijih (shodih) pové vsak dušni pastir dogodbe preteklega tedna, posvetuje se s svojimi bolj izkušenimi brati, kako bi rešil to ali ono nalogo. Eden pové, kaj je čital v zadnjih „Slovenih“, drugi kaj v „Narodu“, v „Vaterlandu“, v „Correspondenzblattu“, v „Linzerblattu“ — v drugih nemških in laških različnih listih. Seveda se pridruži resnim debatom kak smešen dogodek, kak dovtip, kakoršnih zná naše ljudstvo mnogo, ali kaj enacega. Že imé: „Domus Apostolica“ odžene vsak dvom o kakovosti našega shajališča. Morda bi rekel, duhovščina zbiraj se pri svojem ali bližnjem gosp. župniku ali dekanu. To bi tudi šlo, a dekanu bi naložili čč. gg. vikariji enkrat v tednu tako nalogo, da bi moral ostale dni v tednu edino v to porabiti, da bi krožil od vikarija do vikarija, če bi hotel imeti prihodnji teden zopet družbo pri sebi. Mnogo koristijo taki shodi, posebno mlajšim duhovnikom, kajti na teh shodih obdelujejo se stvari in dogodki segajoči edino le v področje duh. pastirstva. Praksa je vendar več od teorije. Tudi v narodnostnem oziru hasne tak reden shod. V fizičnem oziru koristijo taka shajališča tudi mnogo. V posameznih vaséh ima le malokdo primerno šetališče, a proti materi fari gotovo je složna pot, ki gospoda dobro „užene“ in spotí. Doma tudi ni priložnosti zgovoriti se, kakor gré. Velike važnosti so taki shodi vsekako. Na Goriškem, kolikor mi znano, je edino redno obiskovano shajališče v Kobaridu, kteremu predseduje preč. gosp. dekan Andrej vitez Jekše.

Domače novice.

(Slavnost katoliške rokodelske družbe) prihodnjo nedeljo bode, kakor se iz obilnih priprav dá

soditi, jako slovesna. Jutri popoldne pridejo gostje iz Rudolfovega, katerim pojdejo domači družniki nekoliko pota naproti, da jih bratovsko pristržno sprejmo. Za veselje del slavnosti bode dobro poskrbljeno, ker poleg godbe bodo domače pevce krepko podpirali družbinski pevci iz Novega mesta in Št. Vida. Želeti je, da bi se domači prijatelji rokodelskega stanú v prav obilnem številu vdeležili te izvanredne slavnosti, ki je za Ljubljansko mesto pa tudi za deželo jako velike pomembe. „Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!“

(Spremembe v č. gg. frančiškanov provinciji sv. Križa): Na Trsatu o. Julij Brunner, gvardijan; o. Pacifik Fister, vikar. V Rudolfovem o. Inocencij Koprivec, gvardijan; o. Hugolin Sattner, vikar. V Kamniku o. Albert Pintar. Na Klanjci o. Rajmund Podlipec, gvardijan; o. Emanuel Toplnik, vikar. V Karlovcu o. Robert Dolinar, gvardijan. V Jaski o. Felic. Matavž, vikar; o. Bonifacij Pavliček, pridigar.

(Spremembe v Mariborskem in Trojiškem samostanu.) O. Kalist Herič je superior in župnik pri sv. Trojici v Slov. gor., P. Miklavž Meznarič je gvardijan in P. Mansuet Bernardič, župnik v Mariboru. — Za kapelane pridejo: P. Elekt Hammler in P. Nazarij Schönwetter v Maribor. P. Filip Perc k sv. Trojici in P. Prim. Čuček v Gradcu.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji) V pokoj sta stopila č. gg.: Lovro Kramberger, župnik pri sv. Križu na Murškem polju, in Jožef Hajšek, kaplan v Škalah. — Prestavljeni so č. gg. kapelani: Fr. Rošker od Male nedelje v Zavrču, Fr. Slavič od Zavrča k sv. Antonu v Slov. gor., Mart. Kralj od sv. Antona k Mariji Snežni in Jernej Pernat od Marije Snežne k Mali nedelji. — Za kapelana sta nameščena č. gg. novomašnika: Janez Spende v Škalah in Mart. Heric v Rajhenbergu.

(K vojaškim vajam v Postojini) odšli so danes zjutraj vojaki, ki so bili zbrani v Ljubljani pri brigadnih vajah.

(Umrli) je č. g. Meško, upravitelj župnije v Plominu. Zadnjo soboto je prišel v Trst, poiskati si zdravniške pomoči. Po noči je v stanovanju nagloma umrl.

(Okrajni zastop Ormoški.) Presvitli cesar je potrdil volitev g. dr. Geršaka, c. kr. notarja v Ormoži, načelnikom, č. g. Albina Švingerja, dekana pri sv. Miklavžu, namestnikom v okrajnem zastopu Ormoškem.

(Slepar.) Po vzhodnem Pohorju se je več tednov klatil nad 60 let star mož, ki je marsiktere opeharil za denar in dobro živl. Sedaj so ga zaprli zaradi bogokletstva.

(Iz Soštanja.) Dne 3. avgusta vršila se je tukaj volitev okrajnega šolskega sveta in so bili izvoljeni sledeči gospodje: Dr. J. Lipold, Ivan Kačič, Franc Steblovnik, Franc Skubic in Ivan Vošnjak. Pri volitvi navzoči štirje nasprotniki pa le niso mogli prebiti, da bi ne bili svojih kandidatov postavili, akoravno so tako ogromnej večini stali nasproti. Da pa ljudje tudi naše novejšie nasprotnike začenejo spoznavati, moramo omeniti, da sta med njimi tudi: Miha Gollob in Franc Woschnagg.

(Nevihta.) Dne 18. avgusta je prišla huda nevihta s točo na Konjice tje do Slov. Bistrice. Toča je prav hudo potolkla Konjiško in Prihovsko župnijo, več ali manj tudi Čadramsko, Venčeselsko in Slovenjebistriško. Nekoliko je še segla toča tudi gori na Pohorje.

(Tržaško namestništvo) je razpisalo 6 ustanov po 105 gl. za učence prvih 6 razredov Tržaških gimnazij. Prosilci morajo biti iz Tržaške ali ktere druge isterske občine.

(Lojalni irredentovci.) Dne 4. avgusta je bilo v Benetkah mednarodno tekmovanje veslarskih klubov. Te protiavtstrijske demonstracije se je vdeležilo mnogo Porečanov in Tržaški veslarski klub „Glauc“ z ladijo „Arge“. Tržaški klub si je priboril prvi dobiček v znesku 1000 lir, ktere je daroval Beneškemu sindaku da „dobrodne namene“. Tržaško namestništvo je neki razpustilo veslarski klub, ker se je vdeležil slavnosti onkraj črnorumenih kolov brez dovoljenja avstrijskih oblastev.

(V Gorici) se bo zgradilo novo poslopje za žensko učiteljske. Namestništvo v Trstu je dobilo od naučnega ministerstva naznanilo, da se bodo stroški za poslopje vsprejeli v letošnji državni proračun.

(Razpis dobave.) C. kr. poveljništvo pomorskega arsenala (orožnice) v Pulji razpisuje, da se bode leta 1888. potrebovalo 900 kubičnih metrov štirivoglato-obtesanega hrastovega dolgega lesa za ladije. Pismene ponudbe se smejo za vseh 900 kubičnih metrov ali pa tudi le jeden del do treh popoldne dne 31. avgusta 1887 omenjenemu poveljništvu poslati. Obravnava o pismenih ponudbah bo pa dne 31. avgusta ob štirih popoldne v Pulji. Pogoji se tudi v trgovinski in obrtnijski zbornici lahko pregledajo, pošlje jih pa tudi po pošti, ako si to kdo želi.

(Kolera) se širi v Neapolji, Gaeti in na otoku Malti; toraj prodira proti severu. Ogerska vlada je izdala povelje, da se strogo izvršujejo zdravstvene naredbe proti koleri. Vsi potniki iz Italije se morajo podvreči tridnevni zdravstveni kontroli, prtljaga se mora temeljito razkužiti. Naše ministerstvo je odredilo razkuženje vlakov in kolodvorskih zahodov na vseh iz Italije vodečih železniških progah.

Telegrami.

Dunaj, 26. avgusta. Bolezen nadvojvodinje Marije Josipine shujšala se je včeraj zvečer. Saksonskemu princu Juriju so na Dunajskem kolodvoru o tem naznanili, ko je ravno hotel odpotovati v Draždane. Vrnil se je, da se zjutraj zopet odpelje v Persenbeug. Bolezen nadvojvodinje vendar ni absolutno nevarna.

Sofija, 26. avgusta. Tončev je odklonil sestavo novega kabineta.

Carigrad, 25. avgusta. Turčija je poslala telegram knezu Ferdinandu ter grajala njegov prihod v Bolgarijo, predno je njegovo izvolitev potrdila Turčija in priznale druge države.

Sofija, 25. avgusta. Uradni in časniški krogi svetujejo princu nasproti postopanju Rusije in Turčije, naj izvršuje svojo dolžnost do skrajnega. Častniki trdijo, da se je treba le sili umakniti. Sedanje ministerstvo ostane brž ko ne še dalje v službi.

Berolin, 25. avgusta. Dne 23. se je cesar prvi pot po bolezni peljal v odprtem vozu na sprehod v Babelbergski vrt. Vzlic temu pa ni bil navzoč pri častniškem streljanju prvega gardnega polka.

London, 25. avgusta. „Standard“ poroča iz Teherana, da je Ejub-kan s svojimi tovariši zbežal iz perzijskega prognanstva v Herat.

Umrli so:

23. avgusta. Janez Tekave, delavčev sin, 3 mes., Hrenove ulice št. 14, katar v črevesu. — Angela Mave, železniškega delavca hči, 2½ dni, sv. Petra cesta št. 48, oslabiljenje.

24. avgusta. Jera Ambrožič, gostija, 66 let, Poljanska cesta št. 35, jetika. — Silvester Saller, zvonarski učenec, 16 let, Gradišče št. 11, jetikb.

25. avgusta. Antonija Berzin, pekova hči, 19 let, Žabjak št. 2, jetika.

V bolnišnici:

23. avgusta. Luka Podbevšek, delavec, 59 let.

Tuji.

24. avgusta.

Pri **Maltcu**: E. Jurak, sodnijski svetnik, iz Moravskega. — G. Pfeifer, profesor, z Dunaja. — J. Frecht, potovalec, z družino, z Dunaja. — Dr. Konovalinka, profesor, iz Češkega. — Fr. Konovalinka, profesor, z Češkega. — vitez Wajmann, zasebnik, z družino, z Koroškega. — H. Fritsch, trgovec, iz Gorenje Avstrijskega. — M. Patriarch, soprog, trgovec, iz Zagreba. — Szalay, Filipek, Raschlik, zasebniki, iz Gradca. — A. Negovetich, zasebnik, iz Reke. — E. Pulkrabek, urar, z soprogo, iz Gorice.

Pri **Stonu**: Dr. vitez Walrecht, dvorni svetnik, z družino, z Dunaja. — F. Berger, po ovale, z Dunaja. — A. Lüdersdorf, potovalec, iz Žalea. — H. Lukeschitz, trgovec, iz Gradca. — J. Kraine, soproga trgovec, z hčerjo, od Ilirske Bistrice. — A. Ozzola, zasebnik, iz Milana. — Fiala, Kropke, Gollob, zasebniki, iz Trsta.

Pri **Bavarskem dvoru**: J. Jaklitsch, trgovec, iz Šlezije. — Hawle, Stransky, Hoffer, Schulz, zasebniki, iz Češkega. — A. Hönigmann, zdravnik, iz Kočevja.

Pri **Južnem kolodvoru**: H. Stöhr, zdravnik, z Dunaja. — J. Pehaček, učitelj, iz Češkega. — S. Schwarz, potovalec, iz Zagreba.

Pri **Avstrijskem caru**: M. Rozza, zasebnik, z hčerjo, od Pontabla. — F. Rayer, zasebnik, z sinom, od Rudolfovega. — J. Kovačič, posestnik, iz Sodražice. — K. Ehrmann potovalec, iz Broda. — L. Barenstein, potovalec, iz Koroškega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
25.	7. u. jut.	737.20	+14.6	sl. sever	jasno	0.00
	2. u. pop.	735.98	+22.0	sl. zap.	"	
	9. u. zveč.	736.68	+16.0	"	"	

Lepo vreme. Srednja temperatura 15.5° C., za 0.4° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafirano poročilo.)

26. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 50 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	82 " 80 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 " 95 "
Papirna renta, davka prosta	86 " 45 "
Akcije avstr.-ogerske banke	885 " — "
Kreditne akcije	282 " 10 "
London	125 " 85 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 96 "
Cesarski cekini	5 " 94 "
Nemške marke	61 " 55 "

Najboljši
papir za cigarete

je
LE HOUBLON

Francoski izdelek
CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primesanih. (33)

CAVLEY & HENRY
17, rue Drouot, à PARIS

Vožni red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 918 po noči	št. 1714 zjutraj	št. 1716 dopoldne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6:35	11:40	6:25
Ljubljana R. k.		6:39	11:45	6:29
Vižmarje		6:48	11:55	6:38
Medvode		6:59	12: 7	6:49
Loka		7:12	12:21	7: 2
Kranj		7:26	12:37	7:16
Podnart		7:45	12:56	7:33
Radovljica		8: 2	1:14	7:50
Lesce		8:11	1:24	7:58
Javornik		8:29	1:46	8:15
Jesenice		8:39	1:57	8:23
Dovje		8:56	2:18	8:40
Kranjska gora		9:21	2:48	9:04
Rateče-Bela Peč		9:37	3: 3	9:18
Trbiž		9:55	3:20	9:33
Trbiž		3:58	11:07	3:41
Thörl-Maglern		4:11		3:55
Podkloster		4:25	11:27	4:11
Fürnitz		4:41		4:27
Toplice Beljak (ostaj.)		4:48		4:35
Beljak drž. ž. (ostaj.)		4:54		4:46
Beljak j. k.		4:58	11:50	4:50
	zjutraj	dopoldne	popoldne	zvečer

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 915 dopoldne	št. 903 popoldne	št. 957 popoldne	št. 917 zvečer
Beljak j. k.	11:51	4:42	5:08	10:45
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11:56		5:14	10:58
Toplice Beljak (ostaj.)	12:02		5:20	11:05
Fürnitz	12:10		5:30	11:20
Podkloster	12:24	5: 7	5:50	11:49
Thörl-Maglern	12:36		6:03	11:10
Trbiž	12:48	5:26	6:16	12:30
Trbiž		št. 1711	št. 1713	št. 1715
Rateče-Weissenfels	4:—	6:20		1:10
Kranjska gora	4:16	6:36		1:30
Dovje	4:30	6:49		1:46
Jesenice	4:56	7:14		2:19
Javornik	5:16	7:34		2:42
Lesce	5:22	7:40		2:49
Radovljica	5:44	8:07		3:16
Podnart	5:50	8:14		3:23
Kranj	6:08	8:36		3:43
Loka	6:27	8:56		4:03
Medvode	6:44	9:13		4:20
Vižmarje	7:—	9:28		4:34
Ljubljana R. k.	7:12	9:41		4:46
Ljubljana j. k.	7:25	9:55		4:55
	zjutraj	zvečer		popoldne